

I tu, amor meu!

50è Premi de poesia

Truca l'albada, ben desvetllada,
a la porta dels meus somnis:
obro les finestres dels ulls,
de bat a bat,
com un solstici de primavera,
i contemplo les muntanyes
amb la sang amarada de verd,
de saba de boscos ancians.

Se m'estremeix la sang quan observo
la salvatge i fidel blancor
de la nuesa dels núvols.
Soc boira dissolta en l'alè del bosc.
M'empaita la serena quietud dels cims.
I mentre escolto, a cau d'orella,
els últims sospirs de les orquídies,
la nit malda per adormir-se.

L'aigua de pluja és verda,
més verda que el verd llampant
de l'herbei de les valls,
i sacia la set de verdor de la llengua
goluda i llaminera dels rius.
Inunda els barrancs orfes,
esgarrapa els penya-segats nus,
de polsims d'esperança.

Porto la pell colrada
d'eixe color que exhala la pineda,
que batega per senders i dreceres
que tantes vegades he calcigat.
Duc els ulls brodats
dels somriures de les fulles tendres,
dels batecs de les fondalades,
bressol d'arbres que xiuxiuegen.

L'udol nostàlgic del gamarús
anuncia que la nit no reposa.
El silenci és la veu de la foscúria.
Les ombres afinen l'oïda
i, entaforat en la negra obscuritat,
sento el murmuri de les fulles,
la fressa de les rates cellardes,
el palpit de la terra, que no s'adorm.

I descobreixo que el rostre de la nit
té més ulls que el sostre del cel,
en la intimitat del boscatge.
Hi corren estels de llum brillants,
lluernes afamades de vida
que encenen el neguit nocturn:
les feristeles s'enamoren bojament,
com el riu de l'aigua novella.

A muntanya,
els corriols m'empaiten.
Soc una pedra més en el camí,
un gargot dels núvols,
caprici del vent de dalt.
I tasto la mel dels dies
com si cada instant fos
una llepada d'eternitat.

Camino entre les llums
del repòs del sotabosc,
i miro de reüll la meua ombra,
que s'enlaira per les muralles
de les capçades de les pinedes.
No m'esglaio, accepto sense feredat
que pel besllum d'una tarda
s'esmicolarà l'espill del meu temps!

L'encesor de cap altra albor
mai més m'enrojolarà les galtes,
ja mai em sargirà els bocins
de melangia que m'empaiten.
El cant del pica-soques blau,
profund i balsàmic,
que extasia els pins rojals,
me l'enduré cosit a la pell!

I les llums crepusculars
que emparen, cada capvespre,
el Portell i la tossa de la Reina,
les guardaré en les conques dels ulls,
encoixinades de somnis verds.

I tu, amor meu,
lliri de neu de primavera,
bressolaràs la meua última paraula!